

**Josep Maria de Sagarra, *Pròleg a Obres Completes. Teatre II.*
Barcelona: Selecta, 1981**

La fortuna de Sílvia fou posada amb totes les exigències; Pere Pruna pintà la maqueta del decorat; Esperança Ortiz, Paquita Ferràndiz i Enriqueta Torres, admirablement secundades per Josep Bruguera i Pere Gil, no van plànyer cap esforç per donar a la comèdia tot el que requeria. Però el públic no en volgué saber res. I en menys de dues setmanes de glacial indiferència per part dels qui havien de seure a les butaques, i que en realitat no hi seien, morí una de les meves comèdies, que jo m'estimo més, i que encara estic convençut que es mereixia una vida i una mort una mica més glorioses. [...]

Després del fracàs de *La fortuna de Sílvia* [...] vaig passar un moment no diré de decepció, però sí de ganes de respirar i descansar una mica, lluny de les nostres misèries teatrals, i vaig anar-me'n a París, amb la intenció de restar-hi tot el temps que pogués i amb el propòsit de no escriure de moment cap comèdia, i sobretot de no tenir tractes amb cap mena d'empresari.

A París vaig refer-me d'uns quants anys d'abstinència de cargols *à la bourguignone* i d'espectacles autèntics.

Vaig veure les últimes i truculentes novetats del teatre americà —Wilder, Tennessee Williams, Cadwell, Steinbeck—, el Sartre, el Camus, el Salacroux i el darrer Anouilh, el Kafka dut al teatre meravellosament per Gide i Barrault, els cridaners i novíssims i respectabilíssims films italians, aleshores desconeguts a Espanya, i tantes altres coses de bon contemplar i de bon meditar. Durant tot aquell temps no vaig pas escriure una ratlla, però no deixava passar dos dies sense assistir a una sala d'espectacles. [...]

Amb *La fortuna de Sílvia*, amb *Ocells i llops*, i sobretot amb *Galatea* creia, i crec sincerament, que intentava fer un teatre més d'acord amb la meva consciència i més d'acord amb el clima espiritual del nostre temps, però també m'adonava que el públic d'aquí i el meu públic, no estaven per innovacions ni per filigranes, i que pel meu nou camí s'hi aconseguia l'assentiment d'una minoria selecta, a fi de comptes m'hi feia més savi que ric.